

[Hilmar Baunsgaard.]

par bemærkninger til. De har begge været fremdraget af adskillige ordførere, men det, jeg gerne vil, er at sætte disse to problemer i relation til den kendsgerning, at regeringen beder os om at tage stilling til spørgsmålet om kernekraft eller ikke i Danmark i løbet af de næste 4 måneder.

Det ene af disse problemer er spørgsmålet om prioriteringen af de økonomiske investeringer i den frigørelse af olieafhængigheden, som vi alle er enige om. I det meget materiale, vi har fået i årets løb, er det jo blevet klargjort for os, at de såkaldte energibesparende foranstaltninger — hvad enten det er isolering, bedre maskiner, nye oliefyr, fjernvarmeanlæg osv. — vil give væsentlig større besparelser i olieforbruget, end hvis vi anvender det samme beløb i investering i kernekraftværker.

Nu er sådan noget jo ikke muligt for en lægmand som mig at gøre endeligt op, men tager man det materiale, som arbejdsgruppen fra Niels Bohr instituttet stillede op, så viser det sig, at bruger vi i de kommende 15 år 20 mia kr. til at investere i energibesparende foranstaltninger, isolering osv., så vil disse 20 mia kr., investeret over en 15-årig periode, betyde, at vi til den tid vil bruge 9 mill. t. olie mindre om året. Bruger vi 20 mia kr. til at investere i anlæg af kernekraftværker i den samme periode, så vil de give os en besparelse på 3 mill. t.

Altså, det kan være, at gruppen måske er kommet til et lidt, skal jeg sige gunstigere resultat over for det energibesparende, end det er holdbart. Tilbage bliver den kendsgerning, at en investering i energibesparende foranstaltninger vil give en langt større besparelse end en investering i kernekraftværker.

Og så savner jeg fra regeringens side, at man lægger en prioriteringsplan frem. Naturligt ville det forekomme mig, om regeringen kom og sagde til folketinget: kære venner, vi vil gerne have jer til at binde jer til under alle omstændigheder at foretage investeringer i de energibesparende foranstaltninger. Får vi nu ikke råd til f. eks. de 42 mia kr., men kun det halve, hvor skal vi så bruge dem? Vi henstiller, at det bliver i energibesparende foranstaltninger. Der sker faktisk det modsatte. Regeringen kommer nu og beder os om at binde os til at bruge dem til

det, der giver den mindste besparelse. Den prioritering mangler jeg for at kunne, skal jeg sige tage stilling nu til spørgsmålet om kernekraft.

Det andet er selvfølgelig spørgsmålet om affaldet, og jeg vil gerne sige, at det er da muligt, at man har ret i, at man kan få internationale aftaler, men er det helt oprigtigt forsvarligt at bede os om at tage stilling uden at have etableret sådanne aftaler? Og er det ikke rigtigt at erkende, at selv om man får sådanne internationale aftaler, så ved vi, at de eneste betingelser, der er i dag for at få dem, er, at de kan stoppes øjeblikkeligt fra modtagerens side. Der kan ikke fås internationale kontrakter på anden basis.

Skulle der nu ske det mirakel, som nogle jo har trøstet sig med i de allerseneste dage, at vi kan få en aftale med Sverige, så tvinges jeg til at gøre opmærksom på, at selv Sverige kan bringes i den situation at måtte sige: kære venner, vi magter ikke mere, og derfor må vi nødvendigvis have en dansk affaldsplan. Det kan godt være, at de har ret, der siger, at tager vi sriben fra Ringkøbing ned over det dejlige Fyn, så er der geologiske betingelser for, at det kan opbevares dér, men ved vi det? Nej, vi ved det ikke. Det er muligt, at det kan gøres. Spørgsmålet er: kan vi få denne viden bibragt inden september? Det kan vi ikke, og dernæst er spørgsmålet, om regeringen, når vi får tilvejebragt den, så er indstillet på, inden den vil bede folketinget om at sige ja til princippet om anskaffelse af kernekraft, at sige: her er planen; dér eksakt skal det foregå. Nej, det er regeringen ikke.

Derfor beklager jeg at måtte sige, at jeg ikke forstår, hvorfor regeringen vil tvinge nogen af os, der er villige til at forsøge på at anlægge en nøgtern betragtning over for kernekraftproblemet, til at stemme imod. Jeg forstår ikke visdommen i det.

Johan Philipsen (V):

Fru Edele Kruchow gør ophævelser over, at handelsministeren i redegørelsen har skrevet, at uran er kommercielt tilgængeligt. Jeg vil da gerne bekræfte, at det er den.

Så siger fru Edele Kruchow videre, at vi skal have sikkerhed for, at vi kan få den uran. Jeg skal give den oplysning, at de af os i Elsam, der gerne ville have været i gang